

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 378

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 29 aprilie 2004

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 130 din 18 martie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. 1 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România.....	1-3	537.	— Hotărâre pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 96/2003 privind protecția maternității la locurile de muncă.....	3-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 130

din 18 martie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. 1 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Dana Titian — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pătru Dincă în Dosarul nr. 1.190/com/2003 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, eventualele omisiuni ale legiuitorului neputând fi complinite de către instanța constituțională. Întrucât asupra conformității dispozițiilor art. 22 alin. 1 din Legea nr. 136/1995 cu prevederile Constituției Curtea s-a mai pronunțat și nu au intervenit

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. 1 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, excepție ridicată de

elemente noi, se apreciază că jurisprudența în materie se impune a fi menținută.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 noiembrie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 1.190/com/2003, **Tribunalul Vâlcea — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. 1 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România**, excepție ridicată de Pătru Dincă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că, datorită actualei reglementări a dispozițiilor art. 22 alin. 1 din Legea nr. 136/1995, care are caracter generic, se creează o inegalitate de tratament juridic între persoana asiguratorului subrogat în drepturile propriului asigurat, pe de-o parte, și persoana responsabilă de producerea pagubei, pe de altă parte, întrucât contractul de asigurare dintre asigurator și persoana asigurată care suportă un prejudiciu „trece pe prim plan“, în vreme ce contractul de asigurare dintre persoana responsabilă de producerea pagubei și propria societate de asigurare este lipsit de eficiență juridică. Se consideră că textul de lege criticat ar trebui menținut numai în situația în care persoana responsabilă de producerea accidentului nu ar avea contract de asigurare sau acesta nu ar fi valabil.

Autorul excepției propune o reglementare mai amănunțită a art. 22 alin. 1 din Legea nr. 136/1995, în raport cu situațiile diferite la care face referire, care să reglementeze drepturile asiguratorului subrogat în drepturile propriului asigurat, dar care să aperse și drepturile persoanei responsabile de producerea accidentului.

Tribunalul Vâlcea — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. 1 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România este nefondată și arată că dispozițiile art. 16 din Constituție, republicată, nu sunt incidente în cauză, deoarece textul de lege criticat nu instituie un tratament juridic preferențial între anumite categorii de persoane și nici nu creează discriminări între cetățeni, ci reglementează subrogația asiguratorului în drepturile asiguratului sau ale beneficiarului asigurării împotriva terțelor persoane răspunzătoare de producerea pagubei. Astfel, potrivit art. 22 alin. 1 din Legea nr. 136/1995, terța persoană aflată în culpă pentru producerea evenimentului asigurat are posibilitatea legală de a fi beneficiara unei asigurări obligatorii sau facultative de răspundere civilă, în temeiul art. 41 și 48 din Legea nr. 136/1995, transferând în acest fel riscul producerii evenimentului asigurat asiguratorului său.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al Avocatului Poporului.

Guvernul reține că asiguratorul se subrogă în drepturile asiguratului, în cazul în care s-a produs evenimentul asigurat, în temeiul drepturilor și obligațiilor ce izvorăsc din contractul de asigurare încheiat între ei, astfel încât asiguratorul are acțiune directă împotriva terțului din a cărui culpă s-a produs fapta cauzatoare de prejudiciu în

patrimoniul asiguratului. Cu privire la neconstituționalitatea textului de lege criticat, se invocă Decizia nr. 197/2002, prin care Curtea a respins excepția având același obiect, arătând că art. 22 alin. 1 din Legea nr. 136/1995 nu contravine Constituției.

Avocatul Poporului consideră că persoana prejudiciată prin accident și persoana responsabilă de producerea acestuia se află în raporturi distincte cu propriii asigurați. Astfel, se creează situații juridice diferite, care justifică aplicarea unor tratamente juridice diferite.

Se arată că, potrivit art. 41 din Legea nr. 136/1995, în cazul în care persoana care a produs paguba a încheiat un contract de asigurare, obligatorie sau facultativă, de răspundere civilă, asiguratorul său plătește o despăgubire pentru prejudiciul de care asiguratul răspunde față de terțele persoane păgubite, riscul producerii evenimentului asigurat fiind transferat, în baza legii, asiguratorului.

În concluzie, Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 22 alin. 1 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituția României, republicată, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 22 alin. 1 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 30 decembrie 1995. Textul legal criticat are următorul conținut:

— Art. 22 alin. 1: *„În limitele indemnizației plătite în asigurările de bunuri și de răspundere civilă, asiguratorul este subrogat în toate drepturile asiguratului sau ale beneficiarului asigurării contra celor răspunzători de producerea pagubei.“*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituția României, republicată, care au următorul conținut:

— Art. 16 alin. (1) și (2): *„(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.
(2) Nimeni nu este mai presus de lege.“*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, potrivit art. 9 din Legea nr. 136/1995, prin contractul de asigurare, asiguratul se obligă să plătească o primă asiguratorului, iar acesta se obligă ca, la producerea unui anume risc, să plătească asiguratului sau beneficiarului despăgubirea sau suma asigurată, în limitele și termenele convenite. În ipoteza survenirii cazului asigurat, dacă pentru paguba produsă este responsabilă o terță persoană, asiguratul are posibilitatea de a opta între a pretinde repararea prejudiciilor de la această persoană sau de la propriul asigurator, împotriva căruia are o acțiune directă izvorând din contractul de asigurare. În cazul în care asiguratul alege a doua variantă, asiguratorul se subrogă în toate drepturile acestuia sau ale beneficiarului asigurării, în limitele indemnizației plătite și din momentul efectuării plății, împotriva celor răspunzători de producerea

pagubei. Prin urmare, numai în măsura în care asiguratul sau beneficiarul contractului de asigurare a fost despăgubit de asigurător, acesta din urmă va avea acțiune directă împotriva terțului.

Pe de altă parte, Curtea reține că, în cazul în care riscul asigurat este un accident rutier, iar persoana responsabilă pentru producerea prejudiciului are asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de autovehicule, potrivit art. 57 din Legea nr. 136/1995, drepturile persoanelor păgubite se pot exercita și direct împotriva asigurătorului de răspundere civilă, în limitele obligației acestuia, cu respectarea condițiilor legale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 1, 2, 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. 1 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, excepție ridicată de Pătru Dincă în Dosarul nr. 1.190/com/2003 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 96/2003 privind protecția maternității la locurile de muncă

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2003 privind protecția maternității la locurile de muncă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 25/2004,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 96/2003 privind protecția maternității la locurile de muncă, aprobată cu modificări și completări

prin Legea nr. 25/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 27 octombrie 2003, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINIȘTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,

Elena Dumitru

Ministrul sănătății,

Ovidiu Brînzan

p. Ministrul finanțelor publice,

Gheorghe Gherghina,

secretar de stat

NORME METODOLOGICE

de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 96/2003 privind protecția maternității la locurile de muncă

Art. 1. — Prezentele norme metodologice cuprind dispoziții în vederea aplicării unitare a măsurilor de protecție a maternității pentru femeile încadrate cu contract individual de muncă sau funcționari publici, denumite în continuare *salariate*, prevăzute la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2003 privind protecția maternității la locurile de muncă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 25/2004, denumită în continuare *ordonanță de urgență*.

Art. 2. — În vederea aplicării prevederilor ordonanței de urgență se parcurg în mod obligatoriu următoarele etape:

a) salariați gravida efectuează consultații prenatale la medicul de familie și, după caz, la medicul specialist, în vederea atestării stării sale fiziologice de graviditate, în conformitate cu art. 2 lit. c) din ordonanța de urgență;

b) medicul de familie și/sau, după caz, medicul specialist completează Carnetul gravidei și Anexa pentru supravegherea medicală a gravidei și lăuzei pentru atestarea fie a stării fiziologice de graviditate, fie a faptului că salariați a născut recent sau că alăptează, în conformitate cu Ordinul ministrului sănătății nr. 12/2004 pentru adoptarea Protocolului privind Metodologia efectuării consultației prenatale și a consultației postnatale, Carnetul gravidei și Anexei pentru supravegherea medicală a gravidei și lăuzei, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 22 ianuarie 2004;

c) salariați înștiințează angajatorul, depunând, în copie, Anexa pentru supravegherea medicală a gravidei și lăuzei, completată corespunzător de medic, la compartimentul resurse umane din cadrul unității, însoțită de o cerere scrisă care să conțină informații referitoare la starea proprie de maternitate, în conformitate cu art. 2 lit. c)—e) din ordonanța de urgență, și, după caz, solicitarea de a i se aplica măsurile de protecție prevăzute de aceasta;

d) angajatorul transmite copii de pe documentele depuse de salariați, în termen de 10 zile lucrătoare de la data depunerii lor, medicului de medicina muncii, care asigură supravegherea stării de sănătate a angajaților din unitate, precum și inspectoratului teritorial de muncă în a cărui rază teritorială își desfășoară activitatea;

e) angajatorul împreună cu medicul de medicina muncii efectuează evaluarea privind riscurile la care este supusă salariați la locul ei de muncă, întocmesc și semnează Raportul de evaluare privind riscurile la care este supusă salariați la locul ei de muncă, denumit în continuare *Raport de evaluare*, întocmit conform art. 5 alin. (2) din ordonanța de urgență;

f) în baza Raportului de evaluare, angajatorul înștiințează salariați, în termenul prevăzut la art. 9 alin. (3), despre rezultatele evaluării privind riscurile la care poate fi supusă la locul ei de muncă și despre măsurile suplimentare de protecție pe care trebuie să le respecte atât angajatorul, cât și salariați prin Informarea privind protecția maternității la locul de muncă, întocmită potrivit modelului prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentele norme metodologice;

g) salariați ia cunoștință de conținutul Informării privind protecția maternității la locul de muncă și, dacă este cazul, solicită concediu de risc maternal, în condițiile prevăzute la art. 5, 6 și 7;

h) inspectoratul teritorial de muncă, în termen de 30 de zile lucrătoare de la data primirii documentelor, efectuează

o verificare a condițiilor de muncă ale salariatei pentru a verifica modul în care se respectă prevederile ordonanței de urgență și ale prezentelor norme metodologice. Rezultatele controlului vor fi înaintate în scris angajatorului, iar în cazul constatării neîndeplinirii unor măsuri vor fi aplicate sancțiunile prevăzute de lege.

Art. 3. — (1) Salariați care a născut recent, definită la art. 2 lit. d) din ordonanța de urgență, este femeia care revine în unitate și își reia activitatea după efectuarea concediului de maternitate, respectiv a concediului postnatal obligatoriu de 42 de zile, sau, după caz, a numărului total de 63 de zile ale concediului de lăuzie, prevăzut în Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Salariați prevăzută la alin. (1) poate solicita, pe baza documentului medical eliberat de medicul de familie, măsuri de protecție corespunzătoare, în termen de 6 luni de la data la care a născut.

Art. 4. — (1) Concediul postnatal obligatoriu, prevăzut la art. 2 lit. g) din ordonanța de urgență, cuprinde perioada primelor 42 de zile calendaristice după data nașterii copilului, din timpul concediului de sarcină și lăuzie, acordat conform prevederilor Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pe perioada concediului postnatal obligatoriu, mama beneficiază de indemnizație pentru maternitate, acordată în condițiile Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, în baza certificatului de concediu medical eliberat conform reglementărilor legale în vigoare.

(3) Pentru protecția sănătății mamei și a copilului este interzis angajatorilor să permită salariatei să revină la locul de muncă în cele 42 de zile de concediu postnatal obligatoriu.

Art. 5. — (1) Concediul de risc maternal, definit la art. 2 lit. h) din ordonanța de urgență, este concediul pe care poate să îl solicite o salariați care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 2 lit. c)—e) din ordonanța de urgență, în cazul în care angajatorul, ca urmare a evaluării riscurilor prezente la locul de muncă al salariatei, nu poate, din motive justificate în mod obiectiv, să dispună măsura modificării condițiilor și/sau programului de muncă al acesteia sau măsura repartizării ei la alt loc de muncă, fără riscuri pentru sănătatea sau securitatea sa și/sau a fătului ori a copilului.

(2) Concediul de risc maternal se solicită de către salariați prevăzută la alin. (1) ca urmare a primirii Informării privind protecția maternității la locul de muncă, prevăzută la art. 2 lit. f).

Art. 6. — (1) Documentul medical eliberat de medicul de familie sau, după caz, de medicul specialist care atestă faptul că o salariați se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 2 lit. c)—e) din ordonanța de urgență este fie adeverința medicală-tip aprobată de Ministerul Sănătății, fie Carnetul gravidei și Anexa pentru supravegherea medicală a gravidei și lăuzei în conformitate cu Ordinul ministrului sănătății nr. 12/2004.

(2) Documentul medical menționat la alin. (1) trebuie să conțină constatarea stării fiziologice de sănătate a salariatei și recomandări privind protecția acesteia la locul de muncă.

(3) În cazul salariatei gravide, documentul medical trebuie să conțină data prezumtivă a nașterii, precum și recomandări privind capacitatea de muncă a acesteia pe timp de zi sau, dacă este cazul, pe timp de noapte, precum și în condiții de muncă definite în prezentele norme metodologice ca insalubre sau greu de suportat.

(4) În cazul salariatei care a născut recent și/sau alăptează, documentul medical trebuie să conțină datele privind începutul și sfârșitul prezumtiv al perioadei vizate și recomandări privind capacitatea de muncă a acesteia.

(5) Consultațiile postnatale efectuate de salariată pe o perioadă de 6 luni după naștere vor lua în considerare eventualele modificări ale capacității de muncă a salariatei și vor conține recomandări corespunzătoare.

(6) Salariata va prezenta angajatorului, în copie, documentul medical menționat la alin. (1), în maximum 5 zile lucrătoare de la data eliberării.

Art. 7. — (1) Salariata poate solicita concediul de risc maternal, în întregime sau fracționat, în funcție de recomandarea medicului și de justificarea angajatorului privind perioada posibilă de eliminare a riscurilor de la locul de muncă, pentru sănătatea sau securitatea ei.

(2) Angajatorul aprobă solicitarea salariatei pentru concediul de risc maternal numai dacă solicitarea este însoțită de documentul medical prevăzut la art. 6.

(3) Concediul de risc maternal se acordă pe durate care nu pot depăși, cumulată, 120 de zile calendaristice, astfel:

a) integral sau fracționat, până în a 63-a zi anterioară datei estimate a nașterii copilului, respectiv anterioară datei intrării în concediul de maternitate;

b) integral sau fracționat, după expirarea concediului postnatal obligatoriu și, dacă este cazul, până la data intrării în concediul pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, până la 3 ani;

c) integral sau fracționat, înainte sau după nașterea copilului, pentru salariata care nu îndeplinește condițiile pentru a beneficia de concediul de maternitate, în conformitate cu prevederile legii.

Art. 8. — (1) Evaluarea riscurilor prevăzută la art. 5 alin. (1) din ordonanța de urgență este de natură particulară, în raport cu evaluarea care se realizează în cazul oricărui alt salariat aflat la același loc de muncă, deoarece stabilește riscurile specifice datorate agenților, proceselor și condițiilor existente la locul de muncă, la care este supusă salariată gravidă, care a născut recent sau care alăptează și, după caz, fătul sau copilul, de-a lungul unui proces evolutiv, respectiv sarcină, lăuzie sau alăptare.

(2) Evaluarea riscurilor prevăzută la alin. (1) se efectuează de către angajator:

a) în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentelor norme metodologice, pentru toate salariatele care se află în situațiile prevăzute la art. 2 lit. c)—e) din ordonanța de urgență;

b) după expirarea termenului prevăzut la lit. a), în termen de 10 zile de la data informării în scris a angajatorului de către salariată sau concomitent cu evaluarea riscurilor pe care angajatorul o realizează ca urmare a îndeplinirii obligațiilor care îi revin potrivit prevederilor art. 11 lit. b) din Normele generale de protecție a muncii, aprobate prin Ordinul ministrului muncii și solidarității sociale și al ministrului sănătății și familiei nr. 508/933/2002, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 880 din 6 decembrie 2002.

(3) Evaluarea riscurilor pentru salariata care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 2 lit. c)—e) din

ordonanța de urgență se evidențiază într-un capitol special al documentului pe care angajatorul îl întocmește potrivit obligațiilor ce îi revin, stabilite de prevederile art. 11 lit. b) din Normele generale de protecție a muncii, cu respectarea art. 5 alin. (2) din ordonanța de urgență.

Art. 9. — (1) Raportul de evaluare, întocmit potrivit prevederilor art. 5 alin. (2) din ordonanța de urgență, va fi semnat de către toți cei implicați și va fi structurat astfel:

a) descrierea procesului, a tehnologiei, a activității supuse evaluării;

b) lista agenților, procedeele sau a condițiilor de lucru care sunt identificate drept pericole pentru sănătatea salariatei gravide, care a născut recent și, respectiv, fătului, copilului născut și, după caz, salariatei care alăptează.

(2) Pentru fiecare element din lista prevăzută la alin. (1) lit. b) trebuie menționate următoarele:

a) justificarea utilizării și alegerii agentului, procedeele sau condițiilor de lucru; în cazul în care informațiile sunt confidențiale, este necesar să se indice posibilitățile de eliminare sau de diminuare a riscului;

b) durata, intensitatea, frecvența și natura expunerii la agenți a salariatei la locul de muncă;

c) măsurile de prevenire care trebuie aplicate în vederea reducerii riscului la cel mai scăzut nivel posibil;

d) recomandarea medicului de medicina muncii cu privire la schimbarea locului de muncă, de la început sau după o anumită perioadă;

e) concluzia evaluării: dacă salariata poate rămâne sau nu la locul ei de muncă. Dacă este necesară schimbarea locului de muncă, vor fi indicate locurile de muncă unde poate fi repartizată, pe baza evaluării riscurilor.

(3) Angajatorul este obligat să transfere salariata vizată la un nou loc de muncă dacă se recomandă aceasta prin concluzia raportului menționat la alin. (1), în cel mult 15 zile lucrătoare de la data încheierii raportului de evaluare a riscului.

(4) Face excepție de la prevederile alin. (3) situația prevăzută la art. 8 alin. (2) lit. a), pentru care schimbarea se va face la cel mult 5 zile lucrătoare de la data încheierii Raportului de evaluare.

(5) În termen de 5 zile lucrătoare de la data întocmirii, Raportul de evaluare se înaintează după cum urmează:

a) medicului de medicina muncii din direcția de sănătate publică teritorială;

b) inspectoratului teritorial de muncă;

c) în unitate, după caz, Comitetului de securitate și sănătate în muncă, Compartimentului de protecție a muncii sau responsabilului cu protecția muncii desemnat de angajator;

d) celor prevăzuți la art. 6 alin. (1) din ordonanța de urgență.

Art. 10. — Medicul de medicina muncii sau medicul cu competență în medicină de întreprindere, conform reglementărilor Ministerului Sănătății, care asigură supravegherea stării de sănătate a angajaților, va dispune efectuarea de examene paraclinice și de laborator, după caz, în funcție de noxele constatate la locurile de muncă, cu respectarea Normelor generale de protecție a muncii, pentru a se stabili influența acestora asupra stării de sănătate a salariatelor.

Art. 11. — Medicul de medicina muncii din direcția de sănătate publică teritorială și inspectoratul teritorial de muncă, în termen de maximum 30 de zile lucrătoare de la data informării acestora de către angajator, efectuează verificarea condițiilor de muncă ale salariatei care a anunțat

angajatorul în scris că se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 2 lit. c)—e) din ordonanța de urgență.

Art. 12. — Medicul de medicina muncii din cadrul direcției de sănătate publică împreună cu inspectoratul teritorial de muncă vor efectua periodic un control la locurile de muncă din unitatea la care lucrează salariații prevăzuți la art. 2 lit. c)—e) din ordonanța de urgență, pentru a verifica modul în care se respectă măsurile stabilite. Rezultatele controlului vor fi înaintate în scris angajatorului, iar în cazul constatării neîndeplinirii unor măsuri vor fi aplicate sancțiunile prevăzute de lege.

Art. 13. — (1) Dacă în urma efectuării controalelor medicale periodice se constată modificări ale stării de sănătate a salariații, în condițiile în care buletinele de analiză dovedesc că nu au existat depășiri ale valorilor limită de expunere profesională la agenți în cadrul locului de muncă al salariații, atunci angajatorul va aplica prevederile art. 9 din ordonanța de urgență, la recomandarea medicului de medicina muncii sau a medicului de familie, cu menținerea veniturilor salariale.

(2) Angajatorul va aplica prevederile art. 9 și, după caz, prevederile art. 10 din ordonanța de urgență în cazul salariaților care se încadrează la art. 14 din ordonanța de urgență.

Art. 14. — Amenajările pentru repaus și încăperile speciale pentru alăptat destinate femeilor gravide sau care alăptează, potrivit art. 12 alin. (1) și art. 17 alin. (4) din ordonanța de urgență, trebuie să îndeplinească toate condițiile de igienă corespunzătoare normelor sanitare și cerințelor prevăzute la cap. IV titlul IV din Normele generale de protecție a muncii în vigoare.

Art. 15. — Dacă locul de muncă în care își desfășoară activitatea salariații prevăzuți la art. 2 lit. c)—e) din ordonanța de urgență este încadrat în condiții deosebite, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 261/2001 privind criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, cu modificările și completările ulterioare, sau în condiții speciale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, în mod obligatoriu se vor aplica măsurile de protecție prevăzute la art. 9 sau, după caz, la art. 10 din ordonanța de urgență.

Art. 16. — În toate cazurile, indiferent dacă salariații este trecută sau nu la alt loc de muncă, se vor respecta prevederile legale în vigoare privind securitatea și sănătatea în muncă.

Art. 17. — (1) Potrivit art. 10 și 11 din ordonanța de urgență, pe durata concediului de risc maternal salariații are dreptul la indemnizație de risc maternal care se suportă din bugetul asigurărilor sociale, plătită de angajator.

(2) Indemnizația de risc maternal se plătește salariații, la cerere, pe baza certificatului medical care se eliberează de medicul de familie sau de medicul specialist, cu avizul medicului de medicina muncii.

(3) După caz, certificatul medical va fi însoțit de certificatul de naștere al copilului.

(4) Certificatul medical pentru acordarea concediului de risc maternal se va completa pe formularul cu regim special — tipizat, utilizat la plata indemnizațiilor de asigurări sociale reglementate de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, fără înscrisuri privind:

a) codul diagnosticului;

b) codul indemnizației;

c) elementele de identificare a cauzelor incapacității temporare de muncă;

d) avize privind prelungirea concediilor medicale pentru incapacitate temporară de muncă;

e) orice alte date specifice indemnizațiilor de asigurări sociale reglementate de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(5) În caseta „Cod diagnostic” se va înscrie „Concediu de risc maternal”.

(6) Indemnizația de risc maternal se plătește cu condiția ca, prin grija angajatorului, medicul de medicina muncii care a efectuat evaluarea prevăzută la art. 5 din ordonanța de urgență să vizeze certificatul medical, în caseta „Cod diagnostic”, sub semnătură, parafă și ștampilă, cu privire la imposibilitatea îndeplinirii de către angajator a obligațiilor prevăzute de lege și la motivul pentru care nu a putut fi evitată acordarea acestei prestații.

(7) Nerespectarea prevederilor alin. (6) atrage răspunderea angajatorului, în conformitate cu prevederile legislației în vigoare.

(8) Controlul corectitudinii completării certificatelor medicale pentru concediu de risc maternal se efectuează de serviciile specializate sau de persoanele împuternicite din direcțiile teritoriale de sănătate publică.

Art. 18. — (1) Baza de calcul a indemnizației de risc maternal se constituie din media veniturilor lunare realizate în ultimele 10 luni anterioare primei zile înscrise în certificatul medical, pentru care s-a datorat contribuția individuală de asigurări sociale, conform prevederilor Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În cazul în care concediul de risc maternal se acordă în cursul lunii, intervalul celor 10 luni din care se determină baza de calcul a indemnizației de risc maternal cuprinde 9 luni și 2 fracțiuni de lună, respectiv luna în care începe și luna în care se sfârșește perioada din care se stabilește baza de calcul a drepturilor.

(3) În situația în care, în una sau mai multe dintre lunile ori, după caz, în una sau în ambele fracțiuni de lună din care se constituie baza de calcul a indemnizației de risc maternal, numărul de zile pentru care s-a datorat contribuția individuală de asigurări sociale este mai mic decât numărul de zile lucrătoare legale, perioada respectivă se întregeste cu numărul corespunzător de zile lucrătoare.

(4) Pentru perioadele în care s-a întregit numărul de zile lucrătoare prevăzute la alin. (3), în calculul indemnizației de risc maternal se ia în considerare salariul minim brut pe țară, corespunzător numărului de zile lucrătoare creditate.

Art. 19. — (1) Media zilnică a indemnizației de risc maternal se determină prin raportarea sumei veniturilor salariale pentru care s-a datorat contribuția individuală de asigurări sociale și/sau a salariului minim brut pe țară la numărul total de zile lucrătoare legale existente în perioada din care se constituie baza de calcul a dreptului.

(2) În fiecare dintre lunile sau, după caz, fracțiunile de lună din care se constituie baza de calcul a indemnizației de risc maternal veniturile salariale pentru care s-a datorat contribuția individuală de asigurări sociale cumulate cu salariul minim brut pe țară nu pot depăși plafonul prevăzut la art. 23 alin. (3) din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Pentru constituirea bazei de calcul a indemnizației de risc maternal convenite persoanelor care realizează venituri exprimate în moneda altor țări, se ia în considerare contravaloarea în lei a acestor venituri, obținută prin aplicarea cursului de schimb valutar, comunicat de Banca Națională a României, din data stabilită pentru plata drepturilor salariale.

Art. 20. — (1) Cuantumul lunar al indemnizației de risc maternal este egal cu 75% din media lunară a bazei de calcul, determinată potrivit art. 18.

(2) Indemnizația de risc maternal se plătește pentru numărul de zile lucrătoare din durata calendaristică a concediului de risc maternal.

Art. 21. — (1) Concediul de risc maternal nu poate fi acordat simultan cu un concediu medical sau cu concediul pentru creșterea copilului, acordate conform Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Calculul și plata indemnizației de risc maternal se efectuează lunar de către angajator, cel mai târziu o dată cu lichidarea drepturilor salariale pe luna în care se acordă concediul de risc maternal.

(3) Sumele reprezentând indemnizații de risc maternal plătite de angajator se deduc de către plătitori din contribuțiile de asigurări sociale datorate pentru luna respectivă.

Art. 22. — (1) Pentru indemnizația de risc maternal nu se datorează contribuția de asigurări sociale de stat.

(2) La stabilirea drepturilor de asigurări sociale prevăzute de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, se utilizează cuantumul indemnizației de risc maternal.

(3) Durata concediului de risc maternal reprezintă perioadă asimilată stagiului de cotizare în sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.

Art. 23. — Sumele reprezentând indemnizații de risc maternal cumulate cu sumele reprezentând prestații de asigurări sociale plătite de angajator, care depășesc contribuțiile datorate în luna respectivă, se recuperează de către plătitori de la casele județene de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, în conformitate cu dispozițiile legislației în vigoare.

Art. 24. — Potrivit art. 17 alin. (3) din ordonanța de urgență, pauzele pentru alăptare sau reducerea duratei

normale a timpului de muncă prin comasarea acestor pauze, se includ în timpul de muncă, nu afectează drepturile salariale și nu diminuează stagiul de cotizare necesar pentru acordarea prestațiilor din sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.

Art. 25. — În Declarația privind evidența nominală a asiguraților și a obligațiilor de plată către bugetul asigurărilor sociale de stat, prevăzută la art. 6 din Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, toate datele privind salariata care beneficiază de indemnizație de risc maternal vor fi înscrise de angajatori în același mod ca cel pentru asigurații care beneficiază de prestații de asigurări sociale în temeiul Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 26. — În înțelesul art. 20 din ordonanța de urgență, munci în condiții cu caracter insalubru sau greu de suportat sunt următoarele:

- a) colectarea, transportul și depozitarea deșeurilor menajere, umane, animaliere;
- b) igienizarea grupurilor sanitare;
- c) săpatul șanțurilor;
- d) încărcatul sau descărcatul cu lopata al diverselor produse;
- e) ridicarea unor greutăți mai mari de 10 kg;

f) munca în condiții de expunere la temperaturi extreme, definite conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2000 privind măsurile ce pot fi aplicate în perioadele cu temperaturi extreme pentru protecția persoanelor încadrate în muncă, aprobată prin Legea nr. 436/2001.

Art. 27. — Angajatorii au obligația ca, în termen de 10 zile lucrătoare de la data intrării în vigoare a prezentelor norme metodologice să le aducă la cunoștință salariaților, în scris, cu confirmare de luare la cunoștință.

ANEXĂ
la normele metodologice

Antetul unității
Nr. data.....

INFORMARE
privind protecția maternității la locul de muncă
(model*)

Prin prezenta, în conformitate cu art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2003 privind protecția maternității la locurile de muncă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 25/2004, aducem la cunoștință doamnei....., născută la data de, având CNP....., cu domiciliul în județul....., localitatea, str. nr., având profesia de, angajată în unitatea noastră în funcția de și care ocupă locul de muncă din secția (atelier, compartiment etc.), faptul că în urma evaluării locului său de muncă au fost constatate următoarele:

1. la locul dumneavoastră de muncă, și anume, există/nu există riscuri pentru sănătatea sau securitatea dumneavoastră în perioada de maternitate;

2. riscul este scăzut/mediu/crescut, fiind reprezentat de:

— agenți fizici, biologici, chimici, procedee, condiții de muncă

3. conform rezultatelor Raportului de evaluare nr. din data de, riscul existent poate/nu poate aduce prejudicii evoluției sarcinii, sănătății fătului/copilului sau sănătății salariații gravide/care alăptează;

*) Se completează de către angajatori pe documente proprii, întocmite conform modelului.

4. perioada de sarcină în care supunerea la risc este total interzisă este:

— în primele săptămâni

— în ultimele luni

— sau

5. în vederea protecției sănătății și securității dumneavoastră:

— au fost luate următoarele măsuri suplimentare:;
(se vor enumera în ordinea priorității)

— dumneavoastră aveți obligația de a îndeplini următoarele:;
(se vor enumera în ordinea priorității)

6. pentru protecția sănătății și securității dumneavoastră la locul de muncă în perioada de maternitate vi se vor modifica:

a) programul de muncă:

b) condițiile de muncă:

c) locul de muncă, fiind repartizată la

7. menționăm că nu este posibil ca pentru protecția sănătății și securității să fie efectuată nici o schimbare menționată la pct. 6, din următoarele motive:

.....
.....

8. având în vedere cele menționate la pct. 1—7, medicul de medicina muncii recomandă/nu recomandă concediu de risc maternal pe o perioadă de, până la eliminarea riscului existent pentru evoluția sarcinii, sănătății fătului/copilului sau sănătății salariatei gravide/care alăptează.

Semnătura angajatorului și ștampila unității

Semnătura și parafa medicului

.....

.....

Data

Data

Am primit,

Semnătura salariatei.....

Data

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2—4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro